Zdeňka Husáková

KRVAVÁ KORUNA

Z PRINCE OTROKEM, Z OTROKA KRÁLEM.

KRVAVÁ KORUNA

Zdeňka Husáková

Tuto knížku věnuji mojí mámě, přestože si ji už nepřečte.

Byla jsi pro mě celý svět, mami. Nikdy tě nepřestanu milovat. Snad jsem ti to říkala dost často.

Argana

Ten den se v Arganě probudilo prastaré zlo. Pouštní vítr vyl nad ruinami zapomenutého města obzvlášť truchlivě. Kvílel jako zbloudilé duše mrtvých.

Xany s Xwornem, dva šikmoocí, drobní mužíci s nažloutlou pletí, se prokletého místa nezalekli. Nebáli se císařských zákazů. Nebáli se ani hrozících trestů. Někdo by je nazval hledači pokladů, jiný zase vykradači hrobek. Vrtali se v písku jako pouštní ještěrky. Brali mrtvým klid. Nic pro ně nebylo svaté. Z ničeho neměli strach. Nebo to bylo jinak?

Argana měla být pokladů plná. Zatím ale nacházeli jenom vybělené kosti. Ty nejmenší patřily trpaslíkům. Největší zase obrovským, dávno vymřelým drakům. Město ztracené v poušti se stalo před tisícovkou let bojištěm dvou strašlivých válek. Bylo na sto honů cítit prastarým zlem a smrtí, to vědělo ve vortijském císařství každé malé dítě. Když caparti nechtěli spát, strašily je matky duchy mrtvého města.

Nejvíc děsivých zkazek se vyprávělo o Chrámu nářků. Ten se výhrůžně tyčil nad ruinami kdysi bohaté metropole. Monumentální stavba měla podobu pyramidy. Nebyla však zakončená špicí, troufale trčící k nebesům, ale plošinou. Na ní se nacházela obdélníková svatyně. Kdysi ji zasvětili bohu, jehož

jméno zůstávalo synonymem hrůzy a utrpení. Nazývali ho Mar-thuk, nebo taky *Pán na trůnu z kostí*.

Strach je strach, ale zlato je zlato. Vidina pohádkového bohatství odlákala toho dne Xanyho s Xwornem od skupinky hledačů. Ostatní se drželi v bezpečí budov, které zloději před nimi už nesčetněkrát prohledali. Oba odvážlivci spěchali širokou hlavní třídou vedoucí k pyramidě. Tyčila se před nimi jako němé varování.

„Víš," zajektal zuby Xworn, „proč je Chrám nářků celej červenej?"

Xany obrátil oči k nebi. „Nevím, ale ty mi to určitě řekneš."

„Rudý kápě," spustil jeho mladší společník roztřeseně, „démonovi bojoví kněží, ho prej celej natřely krví! Lidskou!"

„Rudý kápě, jo?" ušklíbl se Xany. „Já vo nich teda slyšel, že sháněly pro Mar-thuka oběti, a přitom si pěkně namastily kapsy. O tom, že by se živily taky jako natěrači, nic nevím."

„Proč se musíš pořád všemu vysmívat?! Tohle místo páchne smrtí! Copak to necejtíš?!"

„No jo, smrdí to tady pořádně. Například tvoje hnáty a velbloudí lejna."

Xworn zaúpěl. „Zatraceně, Xany, proč musíme zrovna my lízt na to prokletý místo?! Od konce Druhý války se tam nikdo neodvážil!"

„No právě. Dovedeš si představit, co tam musí ležet za poklady? Jenom ať jsou vostatní podělaný z báchorek pro malý děcka. Aspoň toho pro nás víc zbude."

„To nejsou žádný báchorky," mračil se Xworn. „Sám císař Xio –"

„Vo tom ani nemluv! Ten novej hošánek na trůnu, co se tak vyžívá v popravách, by nás nechal zaživa stáhnout z kůže, kdyby nás tady jeho vojáci načapali. Jenže sám sem svoje lidi nepošle. Na to je moc pověrčivej. A už dost těch babskejch tlachů! My do Chrámu prostě musíme. Ty ses zadlužil pro náročnou ženskou, já zase kvůli kostkám. Nic horšího, než by byl vejprask od Klakovy bandy, nás tam nahoře nečeká."

V tu chvíli ještě netušil, jak moc se mýlí.

Oba se zastavili před pyramidou. Byla obrovská. Nic většího za celý život nespatřili. Císařský palác v hlavním vortijském městě Saranis byl proti ní ubohý mraveneček. Zprava i zleva vedla od základny pyramidy dvě kamenná schodiště. Ta se potkávala u vrcholu stavby, který se lidským zrakům ztrácel v nebesích.

Navzdory siláckým řečem byla v Xanym malá dušička. Musel sebrat všechnu odvahu, aby vstoupil na první schod, zpola zavátý pískem. Snad to byla jen náhoda, ale v tu chvíli zakryl okraj ostře pálícího slunce tmavý stín. Xany na to nedbal. Tvrdohlavě stoupal vzhůru. K smrti vyděšený Xworn klopýtal za ním.

Stejně tak kráčeli před tisíciletím ke svatyni Rudí kněží. Každý po jednom schodišti, postrkovali před sebou jinocha a dívku. Jitro, co jitro. Nahoře omámené oběti odevzdali velekněži. Žádný smrtelník nesměl spatřit skutečnou podobu Krvavého

boha na trůnu z kostí. Ani sám velekněz. Před nástupem do funkce se musel rituálně oslepit.

Nic z toho Xany s Xwornem nevěděli. Nevšimli si ani děsivého faktu, že se s každým jejich krokem smráká, přestože ještě před chvílí byla obloha jako vymetená. Zadýchaní a zpocení se doplahočili na samý vrchol ke svatyni. To už se na poušť snesl podivný soumrak. Vzduch citelně ochladl.

Teprve tehdy se Xworn bázlivě zadíval k nebi. „Slunce, Xany! Podívej!“

Žhavý kotouč už byl z poloviny zakrytý zlověstným stínem. Nad mrtvým městem se zvedl vítr. Kvílel a naříkal. Xany ho ignoroval. Měl oči jenom pro svatyni. Pro rudou stavbu obdélníkového tvaru, pyšně stojící na vrcholu pyramidy. Nad jejím vchodem byla vytesána slova v neznámém jazyce. Oba zlodějíčky by nezaujala, ani kdyby byla napsaná jejich rodnou vortijštinou. Neuměli totiž číst.

Opět to byl starší z nich, kdo jako první strčil do svatyně nos. Xworn ho váhavě následoval. Před vchodem klopýtl. Na něco šlápl. Shýbl se. Zalovil prsty v navátém písku.

„Prsten,“ podivil se.

„Ukaž!“ vykoukl ze svatyně Xany. Chtivě si šperk prohlížel.

Kroužek kdosi vyrobil z hrubě opracovaného, černého kamene. Byl plný vrypů a ostrých plošek. Nešlo o precizní práci. Do něj byla zasazená kamej, napůl rudá a zpola bílá. Prsten byl matný. Zašlý stářím.

„Jenom cetka,“ hodil ho starší Vortijec zpátky Xwornovi.

Ten si šperk zastrčil do váčku u opasku. „Ať si třeba cetka, já si ho nechám. Aspoň budu mít dárek pro moji Haras."

„Do velbloudí řiti!" zaklel Xany, který uvnitř svatyně už podruhé zakopl. „Vůbec nic tady nevidím!"

Xworn s úzkostí vyhlédl na potemnělou oblohu. „Je sotva poledne a venku je tma jako v noci. Měli bysme odsud zmizet!"

„To zrovna! Teď, když jsme se dostali až sem! Však ty budeš mluvit jinak, srabe, až uvidíš ty poklady."

„Nic neuvidím! V tý prokletý tmě si nedohlídnu ani na špičku nosu!"

Jako na neslyšný povel ozářilo svatyni světlo. Pět loučí, zasazených do železných držadel podél stěn, vzplálo jasným plamenem.

„Při bozích, co to je?!" vykvikl Xworn. Strachy bez sebe se obrátil k útěku.

Přítel ho drapl za rukáv. „Nikam nejdeš! Aspoň ne dřív, než mi pomůžeš s tímhle!" ukázal před sebe.

Mladší Vortijec se uslzenýma očima zahleděl na hrůzu nahánějící monstrum, tyčící se uprostřed svatyně. „Trůn z kostí!" hlesl otřeseně.

„Seru na trůn! Mě zajímá, co je pod tou deskou, na který stojí!"

Společnými silami odsunuli rozměrné křeslo. Bylo sestavené z lebek a hnátů lidí i příslušníků Starých národů, jako byli elfové a trpaslíci.

Xwornovi drkotaly zuby, div si je nevyrazil. „S-sám vidíš, ž-že tady ž-žádný poklady nejsou. J-jenom holý stěny. Měli b-bysme jít!“

„No právě, nic tady není,“ rozhodil rukama Xany. „Nepřipadá ti to divný? Vsadím krk, že všechno cenný schovali tady pod tu desku. Tak nečum a pomoz mi ji vodtáhnout stranou!“

Lopotili se a hekali. Opracovaný kámen byl pro dva drobné muže příliš těžký. Také na něm byl vytesaný nápis, ale co s ním, když ani ten nedokázali přečíst? Jejich škoda. Mohli být varováni před hloupým nápadem, vypustit na svět to, co kdosi kdysi z dobrého důvodu uvěznil do hlubin Země. Stejně už bylo pozdě. Deska byla odsunuta. Zatím sotva na škvírku, ale dost na to, aby se vzduch ve svatyni naplnil jedovatými výpary.

Xworn polekaně vykřikl.

Xany nebojácně přiblížil tvář k otvoru. „Vypadá to jako tunel vnitřkem pyramidy. Hlubokej tunel. Snad až do nitra Země. Plnej žhavý lávy. U velbloudího zadku, co to je?!“

Uši jim zalehly chraplavým ženským smíchem. Něco lidským očím neviditelné se dralo zpod desky. Silný pocit nebezpečí zježil oběma Vortijcům vlasy. Xworn byl první u východu. Taky jako první zemřel. Smrt ho zastihla plazícího se po kolenou, pokáleného a skučícího strachy.

Přímo před Xanyho vytřeštěnýma očima se přítelovo tělo vysoušelo a scvrkávalo. Nezůstalo z něj víc než seschlá mumie. „Mě tak snadno nedostaneš!“ zaječel Vortijec na neviditelného nepřítele. „Tak jenom pojď, parchante! Postav se mi jako chlap!“

Osvobozené zlo však hrálo podle vlastních pravidel. Přišlo tiše jako první sníh. Jeho dotek byl stejně mrazivý. Polibek, kterým proklálo Xanyho ústa, byl hlubší než od vášnivé milenky. Vrah, stále neviděn, vysál z hrůzou ztuhlé oběti životní sílu. S posledním záblesk vědomí vytanulo Xanymu na mysli jedno z mnoha jmen, kterým uctívači Mar-thuka nazývali – *Pojídač životů*.

Vortijcovo na troud vyschlé tělo padlo k zemi. Louče pohasly. Nastala tma. Ve svatyni, stejně jako venku, kde slunce zmizelo za černočerným stínem. Jen prsten v Xwornově váčku oslnivě zářil.

Už to nebyla zašlá tretka, ale nádherný šperk. Spolu se sluncem, kolem kterého se pomalu začínal objevovat zlatavě žhavý prstenec, zvěstoval, že stovky mil na severu se právě rodí ten, který bude mít jako jediný odvahu postavit se probuzenému zlu. Na jeho statečnosti bude záviset osud světa…

AVRONIE, KRÁLOVSKÝ HRAD PRST

„Zlé znamení! Bědná hodina!“ mumlala si stará Marah, kdykoli vyhlédla z hradního okna na polední slunce, utápějící se ve zlověstném stínu. Marah byla v Avronii dvorní léčitelkou, kořenářkou i moudrou rádkyní. Pro tuto chvíli i bábou babicí pro samotnou královnu Linariss.

Celé Avronské království na severu Kontinentu děsila tma uprostřed dne. Koně řičeli ve stájích strachy. Děti se schovávaly pod sukněmi plačících matek. Jenom na hradě Prst si podivného nebeského jevu málokdo všímal. Panovnické sídlo tonulo v atmosféře očekávání a obav o královnu i vymodlené dítě.

Pobledlé služebné rozžíhaly svíce. S uplakanýma očima a náručemi prostěradel pospíchaly do královniných komnat. Vzápětí vybíhaly zase ven, tentokrát s ložním prádlem nasáklým krví. Křik rodičky se nesl ztichlým hradem jako vyzvánění umíráčku.

Král Thaur očekával prvního potomka. Měl nejvyšší čas, skráně už mu prokvétaly stříbrem. Navzdory noci za bílého dne to měl být důvod k veselí. Jenomže něco bylo špatně. Mladá královnička sténala v potu a krvi už druhý den. Nezdálo se, že by to spělo k lepšímu.

Ještě ráno plály něžné líce osmnáctileté Linariss nachem z namáhavého porodu. Teď jejich mrtvolná bledost ostře kontrastovala s havraní černí vlasů, rozhozených po polštáři.

Léčitelku Marah soužily královniny úzké boky. Příliš útlé na to, aby jimi prošlo jakékoli dítě. Proti tomu nemohly pomoci byliny, ani zaříkání. Snad jenom slitování bohů. *Modli se, králi,* pomyslela si stařena při pohledu na Thaura, klečícího u lože rodičky. *Nic jiného už nám nezbývá.*

Vpustila ho do komnaty už před svítáním. Tehdy si přiznala, že královnička i její potomek nejspíš zemřou. Vysoký, urostlý válečník se necítil v ryze ženském prostředí nejlépe. Přesto klečel u lůžka a svíral vlhkou dlaň své choti. Hrdou hlavu skláněl tak, jak ji nikdy nesehnul před žádným nepřítelem.

Dlouho sis svou krásnou ženušku neužil, litovala ho v duchu léčitelka. *Jen pouhé dva roky. Dva roky lásky a snů, které se nikdy nesplní.*

Už nyní oplakávalo mladou královnu služebnictvo i celé podhradí. Severský drsná Avronie si něžnou, předobrou holubičku zamilovala, třebaže k nim přišla ze vzdáleného ostrova za mořem.

Nepřiplula tenkrát sama. Na druhé straně postele se teď krčil její stín. Dívka Vara, jen o rok mladší, ale rozdílná od Linariss tak, jako se liší noc a den. Královnina pokožka byla hebká a bílá jako smetana. Vařina snědá a zjizvená z boje. Linariss byla drobná a křehká jako sotva opeřené ptáče. Vara tvrdá a houževnatá. Královniny oči byly modrofialovými studánkami něhy. Hnědé

zraky té druhé jako kdyby patřily divoké vlčici. Nad kořenem nosu měla vytetovaný trojúhelník postavený na špičku, znak své tajemné bohyně.

Ty dvě nemohly být rozdílnější a zároveň si nemohly být bližší. Vara z národa válečnic Dainé přišla s královničkou z tajemného ostrova Rehir. Nikdo u dvora nepochyboval, že je dřív pojilo mnohem víc než jenom dívčí přátelství. Žárlivé pohledy, které mladá bojovnice vrhala na tokajícího krále, byly dostatečně výmluvné.

* * *

Slunce se utopilo ve stínu. Strachy fňukající služebné rozžíhaly další svíce.

Znamení od bohů, pomyslela si s těžkým srdcem Marah. Rozhodnutí už nešlo odkládat. Sklonila se k modlícímu se králi. Tiše ho odvedla stranou od lůžka rodičky. „Královnička je příliš úzká, Veličenstvo," vyslovila to, co měla říct už ráno. „Dítě nemůže projít."

Zvedl k ní oči. Byly divoké bezbřehým žalem. „To ta její prokletá elfská krev! To kvůli ní je Lina taková křehká!" Stiskl stařeně ramena. Drtil je silou paží i svého zoufalství. „Marah, dokážeš jí pomoct?!"

Zavrtěla hlavou. „Obávám se, Veličenstvo, že stojíte před strašlivou volbou. Můžu zachránit buďto královnu, nebo dítě. Oběma pomoci nedokážu."

„Mám volit mezi svou ženou a potomkem?!“ zašeptal nevěřícně král.

Přikývla.

„Při bozích, to nedokážu!“ Šílený bolestí se vrhl zpátky k loži rodičky. „Všichni ven!“ zařval.

Služky se rozutekly jako hejno poplašených slepic. Pouze snědá, šlachovitá dívka dál klečela u královniny postele.

„Pro tebe to platí taky!“ zahřímal Thaur, až se otřásly zdi. Byl zvyklý velet armádě. O jeho rozkazech se nediskutovalo.

Vara vzpurně pohodila hlavou. Dlouhé vlasy, spletené do bezpočtu copánků, se jí na zádech zavlnily jako černá háďata. „Od Liny mě nevyženeš! To bys mě nejdřív musel zabít!“

Na králi bylo vidět, jak rád by to udělal. S náramnou chutí by té drzé holce zakroutil krkem. Už dlouhé dva roky ho dráždila svým pohrdáním, stejně jako tím, jak okatě dávala najevo, že ještě před Lininou svatbou pojil ty dvě hluboký cit. Divoška z jakéhosi pronárodа šílených válečnic! Však on král Ravador, Linin otec, dobře věděl, proč tu kousavou čubku držel ve vězení! Thaur by s ní uměl zatočit ještě tvrději, jenom kdyby nad ní Linariss nedržela ochrannou ruku.

„Varo, Thaure, přestaňte,“ zaprosila královnička slabým hlasem. Přesto dokázala přivést oba nepřátele k rozumu. Alespoň na chvíli.

Král se slzami v očích poklekl k dívce, s níž prožil nejkrásnější roky života. Už věděl, jak bábě babicí odpoví. „Lino, miláčku,“ stiskl její malou dlaň ve své velké, od držení meče zhrublé ruce.

„Naše dítě… musíme se ho vzdát, abys ty mohla žít. Neplač, ještě můžeme mít spoustu dalších dětí, ale ty… ty jsi pro mě jediná.“

„Neopovažuj se!“ vzepřela se královnička na loktech, rozcuchaná, s očima temnýma a divokýma. „Moje dítě mi nikdo nevezme!“

Krále zaskočila neústupnost jeho něžné, jindy tak poddajné manželky. Takovou ji neznal. „Ale to bych vás ztratil oba, lásko,“ snažil se jí vysvětlit.

Neposlouchala ho. „Thaure, věř mi! Náš syn se narodí! Bude statečný a krásný, vídám ho ve snech. Slib mi, že nedovolíš, aby mi ho vzali!“

„Lino, copak mě nechápeš? Nemůžu tě ztratit. Nedokážu bez tebe žít!“

„Náš syn musí přežít! Prostě musí!“ vzkřikla královna zoufale.

„Paní blouzní z horkosti,“ přitočila se ke králi Marah. „Je nejvyšší čas!“

Thaur zlomeně přikývl. „Dělej, co musíš. Hlavně ji zachraň.“

„Ne!“ zavyla Linariss jako umírající vlčice. „Varo, duše moje, braň mého syna!“

Vara beze slova tasila dva krátké meče. Neváhala. Lina byla světlem i důvodem jejího bytí. Postavila se mezi rodičku a krále. Mandlové oči měla tvrdé, zlé.

Její protivník byl o dvě hlavy vyšší a nejméně o polovinu těžší. Nebyl ozbrojený, ale to ho nemohlo zastavit. Rozmáchl se pěstí a…

„Thaure, nedovolím… ÁÁÁ!“ Linin výkřik zchladil bojechtivou krev.

Marah byla v mžiku u lůžka. Sklonila se mezi královnina bílá, chvějící se stehna. „Bohům díky, už vidím hlavičku! Teď tlačte, Veličenstvo! Tlačte!“

„Nejde to… nemám sílu!“

„Vezmi si ji ode mě, milovaná,“ stiskl jí zoufalý král ruku.

„Bolí to! Roztrhá mě!“

„Už jdou ramínka, Veličenstvo. Za chvíli bude děťátko venku.“

„Tak jí přece pomoz!“ obořila se Vara s meči v rukou na léčitelku. „Nevidíš, jak trpí?!“

Marah se ani nezachvěla. „Bodni mě, ale ničemu tím nepomůžeš. Tuhle bitvu si musí královna vybojovat sama.“

Výkřik, který se vznesl ke stropu komnaty, byl spíš zvířecím zavytím. Následovalo ticho. Mihotavé plamínky svící nedokázaly zahnat temnotu, která se rozhostila za okny i v lidských srdcích. Postel byla plná krve.

Léčitelka zdvihla do náruče malý, mokrý uzlíček. „Máte syna, Veličenstvo.“

Thaur pevněji sevřel manželčinu malou dlaň. Zdála se mu tak hrozně studená. „Dokázala jsi to, lásko. Teď už bude dobře.“

„Ano, bude dobře,“ zašeptala Lina vytrácejícím se hlasem. „Pojmenuj ho Dreik, je to důležité… miluji vás… oba… navždy. Polib… našeho syna… i za… mě.“ Na chvíli umlkla, jak sbírala poslední síly. Pak obrátila mrtvolně bledou tvář k bojovnici,

klečící vedle jejího lože. „Varo… duše moje… kdysi jsi přísahala… že mě… budeš navždy chránit.“

„To taky udělám!“ vyhrkla dívka.

Úsměv, který se Linariss rozlil po tváři, už nebyl z tohoto světa. „Zbavuji tě… tvého slibu. Nad smrtí… nezvítězíš ani ty… má válečnice.“

„To neříkej, Lino! Neopouštěj mě!“

Královnička na ni upřela smutné oči. Ve svitu svící se zabarvily do fialova. „Slib mi… moje nejdražší, přísahej, že ochráníš… mého synka… místo mě. Vídala jsem ve snech… hrozné věci. Bude ve velkém… nebezpečí! Zlo přichází!“

„Přísahám, že budu Dreika chránit vlastním životem! Vás oba, Lino. Lino? Lino?!“ Snědá dívka s nářkem objala bezvládné tělo královny.

V tom okamžiku se dítě hlasitě rozkřičelo. S jeho pláčem vykoukly první sluneční paprsky. Stín ustoupil. Jasné světlo zalilo celou zemi.

KRÁLOVSKÝ HRAD PRST, O DVANÁCT LET POZDĚJI

„Do psích zadků a nudlí z hada!“ vztekala se roztomilá třináctiletá dívenka. Nápadně se podobala lišce. Měla ohnivě rusé vlasy spletené do tlustého copu, mazané oči mechové barvy a nosík špičatý a drzý, hustě posetý pihami. Kdyby se usmála, objevily by se jí ve tvářích roztomilé dolíčky, jenže zrovna teď se nesmála ani trochu. Mračila se jako deset čertů. S urputným soustředěním ohrožovala svého protivníka dvěma dřevěnými meči. „Do zadnice starýho dědka, Dreiku! Přestaň už uhýbat a bojuj!“

Silná slova z úst něžné dívenky jejího soupeře, chlapce asi dvanáct jar starého, upřímně rozesmála. Pohodil černou hřívou, která mu neposlušně spadala přes oči v barvě nejsytější modři. Vyslal k děvčeti zářivý úsměv. „Promiň, Nhary. Já zapomněl, že seš jenom slabá dívka. Tak já se tady radši posadím, abych tě příliš neunavoval.“ Skutečně si dřepl do prachu cvičiště. Dva dřevěné meče položil vedle sebe. Přitom si ještě pohvizdoval.

„Pitomče!“ zaječela zrzečka. Vrhla se na něj. Meče byly jenom cvičné, ale dokázaly uštědřit bolestivou ránu.

„Tak dost!“ Chraplavý, hluboký hlas se odrazil od kamenných zdí královského paláce. Vyplašil holuby, kteří se v kruzích vznesly až nad nejvyšší věž hradu Prst. Drobná, šlachovitá žena

rázně vstoupila mezi své dva žáky. Měla snědou pleť obyvatel jihu a krátce ostříhané, černé vlasy. Když se mračila, krabatilo se jí mezi obočím tetování ve tvaru trojúhelníku, postaveného na špičku. „Tohle není hra! Trénink vám jednou může zachránit život. Jak zastavíš nepřítele, princi, až ti bude chtít rozpárat břicho? Snad tím, že ho rozesměješ?“

Chlapec honem vstal. Zaujatě si prohlížel špičky svých bot, jen aby nemusel pohlédnout do té tvrdé tváře s výraznými lícními kostmi. „Odpusť, Varo. Už se to nestane,“ pronesl kajícně.

„Beru na vědomí,“ přikývla žena stroze. „A co ty, Nhary? Plýtváš dechem na nadávky, místo abys našla soupeřovo slabé místo!“

„Všichni skutečný vojáci klejou,“ zabručela zrzka. „I máma s tátou, a to jsou v královský gardě.“

„Král Thaur ať si svoje gardisty vede, jak se mu zlíbí,“ zamračila se Vara, „ale jestli chceš, abych tě dál trénovala, budeš poslouchat mě!“

„Ale gardisti –“

„Ticho!“ blýskla Vara temnýma mandlovýma očima a ličtička konečně zmlkla. „Nhary, Dreiku, začněte znova. Základní postavení. Do toho!“

Obě děti se do sebe pustily s novou urputností. Nhary byla hbitá a mazaná. Dreik byl sice štíhlý, a ne o mnoho vyšší než ona, ale vynikal elegancí kočkovité šelmy. Pohyboval se s ladností a jistotou tanečníka, tolik odlišnou od hřmotných, na sílu svých paží spoléhajících bojovníků severu, mezi kterými žil.

Dřevěné meče do sebe narážely, až odlétaly třísky. Diváci se skvěle bavili. Bylo jich sedm. Šest družiníků avronského korunního prince Dreika, a sedmý, který k nim nepatřil vzhledem ani původem. Byl to princův o rok starší soukojenec Thyr, syn Dreikovy chůvy. Možná i víc než soukojenec, vlastně skoro bratr, přestože jim v žilách nekolovala stejná krev. Ryšavý, na svůj věk statný Thyr nespouštěl bledě modré oči z lištičky Nhary. Snědl by ji láskou. Uctíval by ji jako bohyni, jen kdyby si ho víc všímala.

„Nedokážu pochopit," pronesl znechuceně sedmnáctiletý Alkhor, nejstarší z družiníků, „jak se může korunní princ zahazovat s holkou z podhradí. Proč vůbec ztrácí čas takovým divošským způsobem boje, který sem ta ostříhaná barbarka přitáhla kdoví odkud?"

„Kdyby to tak viděl trenér!" hvízdl obtloustlý Thoklas s rozježenými vlasy barvy a zápachu chlévské mrvy.

„Kdo říká, že se to nedozví?" mrkl Alkhor vítězoslavně na těch pět, kteří na něm viseli očima. Uhladil si po ramena dlouhé hnědé vlasy. Hezkou tvář s aristokratickými rysy mu zhyzdil krutý úšklebek úzkých rtů. „Veličenstvo přece určilo Rhegora, aby nás i prince cvičil v boji. V opravdovém avronském boji. Měl by vědět, co se mu děje za zády."

„Král ví, že Vara Dreika trénuje," špitl nesměle nejmladší Rhemi, desetiletý klučík s hnědými kudrnami a s očima laně. „Každý přece zná příběh o tom, jak Vara slíbila umírající královně, že bude Dreika střežit a nikdy ho neopustí."

„A každej taky ví, že ty dvě si spolu lízaly frndy, než se naše svatá královnička přivdala do Avronie," zachechtal se věčně nadržený výrostek Rhazi. Byl hubený jako chrt a obličej měl poďobaný nežidy.

„Vážně? To jsme ještě neslyšeli!" vydechla jednohlasně dvojčata Sartho a Nhaklan.

„Nech toho, Rhazi," zaprosil polekaně Rhemi. „Jestli tě Vara uslyší, napráská ti."

„To spíš já napráskám jí, kundolízce! Pořádně tvrdým klackem, ať pozná, co umí pravý chlap!"

„A to seš jako ty, jo?" vyprskl smíchy zarudlý tlusťoch Thoklas. „Ty umíš leda kecat. Beztak sis ještě nesmočil."

„Ty ovarová hlavo!" sápal se po něm Rhazi.

„Co je to tam?!" vyštěkla na ně od cvičiště Vara. „Když už tady musíte očumovat a táhnout se Dreikovi všude v patách, tak aspoň kušujte!"

„My že se princi táhneme v patách?!" čertil se Alkhor, ale tak potichu, aby ho bojovnice neslyšela. „Jsme jeho družiníci! Je naše právo a povinnost být mu stále po boku. To spíš ti dva venkovští haranti by měli padat mezi služebnictvo, kam beztak patří!"

„Princ jim dává před námi ve všem přednost!" přisadil si Rhazi.

„Je mu jedno, že nás tím uráží!" mračil se Alkhor. „Zapomíná, že jsme synové šlechticů. Tedy většina z nás."

Sartho s Nhaklanem se ošili. Jednoduchý Thoklas narážku nepochopil. Byl synem králova družiníka, sice Thaurova

oblíbence, ale pořád jen neotesaného válečníka bez původu. Ještě Thoklasův praděd kydal hnůj a na vnukovi to bylo znát.

„Do prdele starýho dědka!“ ozval se z cvičiště Nharyn sladký hlásek.

Malý Rhemi vyprskl smíchy.

Aristokraticky důstojný Alkhor pohoršeně sykl.

„Tahle Nhary je sice venkovská husička,“ zatetelil se blahem poďobaný Rhazi, „ale řeknu vám, že má šťávu. Za pár let to bude v posteli hotová dračice.“

Thyr, sedící stranou a jako pokaždé rudý z Nharyných nadávek až za ušima, zpozorněl, sotva zaslechl její jméno. Po Rhaziho poznámce zbrunátněl ještě víc. „Co to meleš, dobytku!“ osopil se na poďobance. Hned si vyhrnoval rukávy.

„A hele,“ ušklíbl se Alkhor, „náš udatný rek Thyr jde hájit čest své dámy, která má sukně od hnoje.“

Rhazi odcouval před silou zrzkových pěstí za Thoklasova rozložitá záda.

„Rozbiju vám huby!“ zuřil Thyr. „Všem! Šlechtici nebo ne, mně je to jedno!“

S Thoklasem se proti sobě tyčili jako dva kohoutci. Vyrušil je bolestný výkřik od cvičiště. Družiníci s Thyrem v čele se seběhli kolem klečícího Dreika. Princ si svíral pravou dlaň. Pomalu z ní odkapávala krev. Vpíjela se do prachu žíznivé země. Obličej s jemnými rysy měl bledý bolestí.

„Co se stalo, Výsosti?“ zajímal se Alkhor, přičemž zasypával Nhary pohoršenými pohledy. „Za to by ta holka měla pykat! Jak ses mohla opovážit zranit prince, náno hloupá?!“

„Zmlkni, panáku nafintěnej!“ odsekla. Její vztek se rázem změnil v úlek, sotva se obrátila k Dreikovi. „Promiň, nechtěla jsem. To ten pitomej meč! Čepel se rozštípla, vidíš? Zrovna tím ostrým jsem tě musela trefit! Ukaž mi tu ruku.“

Dreik už vstal. S trochu otřeseným úsměvem jí předvedl krvácející dlaň. „Nic to není,“ snažil se ji utěšit, jako kdyby zraněná byla ona. „V boji krev teče, tak to prostě je.“

„Přesně tak,“ vstoupila mezi ně Vara. Nevzrušeně pohlédla na zkrvavený písek. „V bitvě se stávají horší věci. Kvůli takovýmu škrábnutí je tady až moc povyku. To tě pro příště naučí, Dreiku, nepodceňovat ženy. Ani když jsou to ještě malý holky. Bude z tebe dobrá gardistka, Nhary.“

Zrzečka se zapýřila radostí, ale brzy zvážněla. Rána na princově ruce byla opravdu hluboká. Protínala celou dlaň. Vydatně krvácela.

„Vydrž, ošetřím ti to,“ oznámila princi. Upustila meče na zem. Sklonila se k váčku, který si spolu s opaskem odložila před bojem stranou. Nosila ho všude s sebou, jak ji to naučila babička. Obsahoval bylinky k poskytnutí první pomoci. Teď samým soustředěním vyplazovala špičku jazyka, když se v něm přehrabovala, aby našla správnou léčivku. Kolem se rozvoněla vůně sušených bylin.

„Měsíčková mast," vydechla úlevou, když prsty sevřela malou nádobku. „Ta je na rány nejlepší. Aspoň podle babičky. Thyre, skoč pro vodu! Rána se musí dobře vymýt, jinak se podebere. A najdi pavučiny, ty pomůžou zastavit krvácení."

Zrzek bez váhání běžel vyplnit její rozkazy. Také družiníci jí rychle ustupovali z cesty. Tohle byla úplně jiná Nhary. Kdepak zůstala ryšavá ličtička s nevymáchanou pusou? Místo ní tu stála rázná ošetřovatelka, která dobře věděla, co dělá.

„Máme štěstí, že je tvoje babička Marah dvorní léčitelka a ty jsi její dobrou žačkou," věnovala jí Vara jeden ze vzácných úsměvů.

Nhary zčervenala. „Nutí mě, abych jí pomáhala s nemocnými, ale já bych radši trénovala s mečem. No, ale někdy se umět léčit hodí," připustila zdráhavě. Soustředěně a pečlivě ošetřila princovu ránu. Nakonec ji převázala čistým plátýnkem, které taky vylovila z váčku.

Po očku Dreika sledovala, jak zatíná zuby, aby nesykal bolestí. Vyznala se mu beze slov jako už tisíckrát předtím. Jako pokaždé se jí z jeho nádherných očí zatočila hlava. „Zůstane ti tam pořádná jizva," upozornila ho.

„To nevadí," pokrčil rameny. „Čestné jizvy z boje jsou válečníkovou ozdobou." Potěšilo ho, když zachytil hrdý pohled své trenérky Vary.

* * *

„Který z vás mi řekne, kdo první obsadil Avronii a pobil zrůdné Staré národy?“ otázal se princův učitel Yhost důležitě. Byl to starý muž s roztřeseným hlasem a s téměř lysou hlavou. Okny rozsáhlé hradní knihovny pronikalo dovnitř ostré slunce. Odráželo se ve zbytcích starcových vlasů, takže vypadaly jako rozčepýřená svatozář.

„Udělala to královna Isgharda Dobyvatelka za Druhé války,“ vypálil Dreik stokrát opakovanou větu.

„Správně, Výsosti,“ pokýval stařec spokojeně hlavou. „A věděl byste, které příšery nemilé bohům obývaly tuto skálu? Skálu, na níž slovutná Isgharda, budiž jí přána věčná sláva, nechala vybudovat hrad Prst?“

„Byli to trpaslíci, proto se jí říká Skála trpajů. A náš hrad nese jméno Prst proto, že je varovně vztyčeným prstem proti všem nepřátelům,“ vysypal ze sebe honem Dreik, aby předešel dalším otázkám.

„Skvěle, Výsosti! Jste vzorný žák jako vždycky!“ rozplýval se učitel. Na blahobytném bříšku mu nadskakovalo rydlo s voskovou tabulkou. Nosil je na provázku kolem krku jako výstřední náhrdelník. Neudělal bez nich ani krok. Jeho druhou, neméně důležitou funkcí, bylo vedení hradní kroniky. Byl vždy připravený zapsat si každou důležitou událost. Jako třeba to, že se královskému brtníkovi toho rána vyrojily včely a usadily se na ochozu Bílé věže.

„Tak už se ho zeptej!“ sykla princi do ucha Nhary. Žádost podpořila kopancem do kotníku.

„Au!“ vyjekl Dreik překvapeně.

„Ale copak?“ uchechtl se jízlivě Alkhor. „Že by naše princátko kousla blecha té malé špindíry?“ Samozřejmě si dal pozor, aby se slova nedonesla dál než k uším jeho nohsledů.

Družiníci se znuděně rozvalovali na židlích v nejvzdálenějším rohu úzké, dlouhé místnosti, až po strop zaplněné knihami a svitky.

„Yhoste, vyprávěj nám o Eldheretovi a o dvou válkách,“ žadonil Dreik, aby využil dobré nálady svého učitele.

„Prosím,“ přidala se Nhary. Pokusila se o co nejsmutnější psí oči.

Thyr mlčel. Dloubal se v uchu. Hodiny historie ho nudily skoro stejně jako družiníky. Pokoušel se tvářit zaujatě jenom kvůli Nhary. Ta byla do hrdinských příběhů blázen.

„Vy chcete slyšet o Válkách národů? Hm, to není zrovna náplň dnešní hodiny,“ váhal Yhost, ale prosebný výraz těch dvou, kteří mu jako jediní občas věnovali pozornost, ho nakonec přesvědčil. „Tak dobrá, když vás to tolik zajímá.“

Přebelhal se na druhou stranu místnosti. Přitom stihl vynadat družiníkům, kteří si dovolili pokládat nohy ve špinavých botách na čtecí stolky.

Se slavnostním výrazem vyndal ze sametem vystlaného regálu nezvykle velkou knihu. Vazbu měla lesklou jako z hadí kůže. Na dotek se zdála hebčí než satén. Byl to objemný, těžký svazek. Yhost, provozující jako jedinou fyzickou činnost obracení stránek při četbě, s ním měl co dělat.

Družiníci se pošklebovali jeho zarudlým, kulatým líčkům. Dobře se bavili učitelovým funěním. Jediný Dreik s Nhary bez váhání vyskočili a s knihou mu pomohli. Společnými silami ji položili na největší čtecí pult v místnosti. Hleděli na ni s posvátnou úctou.

„Letopisy válek národů," pohladil Yhost láskyplně zlatý nápis na deskách. „Snad už jste dost staří a přiměřeně rozumní, abych vám ji mohl ukázat. Je to klenot. Jediná na světě. Byla sepsána těsně po konci Druhé války. Věřím, že s ní budete zacházet opatrně."

Nhary se okouzleně dotkla podivné vazby. Ve zlatavých paprscích podvečerního slunce měnila barvy jako duha. „Co to je?" otázala se zvědavě.

„Dračí kůže," poučil ji Yhost. „Letopisy jsou vázané v kůži z draka. Takový materiál se nikdy neodře ani nepopraská. Je měkký a hebký, a přitom prakticky nezničitelný."

„Tolik bych si přála draky vidět," pronesla dívenka posmutněle.

Učitel potřásl lysou hlavou. „Jen bohové vědí, kde je jim konec. Prý zmizeli hned po První válce. Existuje ale jedna legenda, která říká, že se draci znovu objeví, až na zemi nastane zlatý věk." Otevřel knihu. Ze zažloutlých stránek zavoněl letitý pergamen.

„To písmo neznám," zamžoural silně krátkozraký Thyr na podivné klikyháky.

„Protože neumíš číst, hnojáku," vysmál se mu Alkhor. Připlížil se spolu s ostatními družiníky k tajemné knize. Přemohla je zvědavost. Teď všichni vyprskli smíchy.

„Trochu číst umím," ohradil se Thyr. Dál se marně pokoušel zaostřit na zvláštní, do hněda zbarvený inkoust.

„Nevšímej si jich, ptáků zvadlejch," zastala se ho Nhary. „Číst sice uměj, ale jinak jsou blbější než prasečí zadek!" Sama četla plynně. Jinak to ani nešlo, když ji babička nutila studovat v léčitelských spisech.

„Ticho!" utnul Yhost výhrůžné mumlání družiníků. „Máš pravdu, Thyre. Letopisy jsou napsány v dávno mrtvém jazyce. Číst ho dnes dokáže jen pár lidí na světě. Mezi nimi i já," hrdě vypjal hruď, „i když nerozumím úplně všemu."

„Trochu to připomíná corrštinu," ozval se zamyšleně Dreik. Hned toho zalitoval.

Yhost se k němu obrátil s překvapeným výrazem. „Vy čtete ve vznešené corrštině, Výsosti? Jak je to možné?! Matka vás to naučit nemohla, když zemřela při porodu." Starý učitel se zarazil. Při pohledu na bolest v princově obličeji by si nejradši vrazil pár facek. „Ehm… chci říct… odkud tu řeč znáte?"

Dreik pokrčil rameny. Nechtělo se mu přiznat, že ve svém pokoji pod uvolněnou dlaždicí v podlaze ukrývá starobylou knihu z královnina dalekého domova. Byla jeho jedinou upomínkou na matku, kterou nikdy neměl příležitost poznat. Cizí, podivně znějící slova, která stránky té knihy pokrývala, mu s překvapující lehkostí uvízla v paměti. Jako kdyby je jeho duše

už dávno znala. „Vara mě naučila pár slov," zalhal v rozpacích. „Ani jim nerozumím."

„Vara?" podivil se Yhost. „Ta vzteklá kočka? Když jsem ji jednou prosil, aby mi řekla něco corrsky, koneckonců přece v rehirském paláci několik let žila, div na mě nevytáhla meč. Že prý s tím prokletým místem už nechce mít nic společného. Ale jinak máte pravdu, Výsosti. Písmo v těchto letopisech má se vznešenou corrštinou mnoho společného. Kniha je psaná v jazyce elfů."

Místnost zašuměla překvapeným šepotem.

Nhary div nevylezly oči z důlků. „Elfové?!" vydechla ohromeně. „Kde se tady ta kniha vzala? A kdo ji napsal?"

„Nebuď zvědavá!" usadil ji Yhost. „To není příběh pro dětské uši. Vás přece zajímaly války národů." Otevřel knihu zhruba uprostřed. Zacházel s ní opatrně jako s nejvzácnějším pokladem.

Všichni se zvědavě sklonili nad barevnou ilustrací. Na ní se po nebi prohánět plavovlasý elf na hřbetu rudého draka. Obrázek byl jako živý. Dračí jezdec měl krásnou, ale pyšnou tvář a špičaté elfské uši. Dreik se mimoděk dotkl vlastních boltců. Možná je maličko zašpičatělé měl, ale bylo to sotva vidět.

Yhost zapíchl prst do vzduchu těsně nad řádkem klikyháků, který ilustraci doprovázel. „Píše se tu, že jde o dračího jezdce, který v První válce porazil démona Mar-thuka a osvobodil svět od jeho krutovlády. Jméno toho hrdiny znělo Eldheret."

Eldheret… cizokrajné jméno rozezvučelo zapomenutou strunu v nejzazším koutku Dreikovy duše. *Eldheret…* nikdy

předtím ho neslyšel. Přitom mu připadalo podivně známé. Mělo příchuť nebezpečí a větru ve vlasech. Břinkotu zbraní i železité chuti krve. Náhle se mu do uší zařízl ženský smích. Byl hluboký a chraplavý, krutý jako sama smrt.

Princi vyschlo v hrdle. Na těle mu vyrazil ledový pot. „Slyšel jsi to?“ otázal se šeptem Thyra.

Zrzek na něj překvapeně zamžoural krátkozrakýma očima. Připomínal právě probuzenou sovu. „Ne. Co?“

„Ten šílený smích!“

Thyr pokrčil rameny.

„Dreiku, nespi!“ vrazila mu Nhary loket do žeber. „Koukej na toho hnusáka!“

Nová stránka, další ilustrace. Tentokrát z ní očima rudýma jako žhnoucí uhlíky zírala stvůra s hlavou podobnou obrovské beraní lebce. Z ní trčela šestice rohů a jako hluboká rána ji protínala rozšklebená, zubatá tlama.

„To je démon Mar-thuk,“ vysvětlil jim učitel rozechvělým hlasem. „Říkalo se mu také *Požírač životů* a *Pán na trůnu z kostí*. Jeho uctívači, nazývaní Rudé kápě, mu sháněli oběti, mladé chlapce a dívky. Démon z nich vysával život.“

„Věděl bych lepší věci, co s holkama dělat,“ zašklebil se Rhazi. Významně se podrbal v rozkroku.

Yhost si ho nevšímal. Šedé oči, zastřené stářím, měl široce rozevřené. Potichu vyprávěl: „V těch dobách se před démonem třásl hrůzou celý svět. Díky Koruně moci ovládal armádu temnot složenou z nemrtvých, vlkodlaků a dalších krvelačných bestií.“

„Hů!“ popadl Thoklas Nhary za rameno, až vyjekla leknutím.

„Pitomče!“ sekla po něm ličtička ostrým jazykem. Pořádně mu dupla na nohu.

Obtloustlý blonďák zaskučel bolestí. Thyr mu pro jistotu zahrozil pěstí, to kdyby přihlouplého Thoklase napadlo se dívce mstít.

„Tak dost!“ okřikl je Yhost. „Jestli vás to nezajímá, vypadněte ven!“ Opravdu se zlobil. Čím víc zuřil, tím byl brunátnější.

Družiníci pro jistotu vyklidili pole.

„Stejně jsou to pohádky pro mrňata!“ odfrkl si pohrdavě Alkhor, když se v čele své suity klátil zpátky do kouta.

„Já ti dám pohádky, klacku jeden!“ zařval za ním učitel. „Tohle je historie nás všech! Týká se i tebe, ty nevzdělanče!“

Popadl první, co mu přišlo pod ruku, odhodlaný tím po Alkhorovi mrštit. Když si uvědomil, že svírá jednu z milovaných knih, položil ji opatrně zpátky na stůl.

Družiníci se zuřícímu starci potichu pošklebovali. Jediný Rhemi se toužebně ohlížel za velkou knihou. Tak rád by si vyslechl další dobrodružné příběhy a prohlížel všechny ty krásné obrázky. Jenže se neodvažoval starším kamarádům vzepřít.

„Jak proti takové přesile dokázal Eldheret zvítězit?“ zeptal se Dreik, aby zabránil dalšímu konfliktu.

Yhost se chytil podle očekávání. „I Eldheret měl svoji armádu,“ pronesl důležitě. „Byli v ní elfové, kentauři, trpaslíci a hlavně draci.“

„A co lidi?“ otázala se Nhary s vykulenýma očima.

„Lidi přece démonovi sloužili, ty hloupá," vysmál se jí Alkhor. „Jako Rudé kápě, a tak."

„Ehm… a ti draci byli nejdůležitější," zamlouval to honem Yhost. „Oživlé mrtvoly totiž dokázal zničit jedině oheň, který draci dštili. Vidíte, Výsosti, že Eldheret měl v boji vydatnou pomoc."

„Taky měl kouzelný meč, který jako jediný dokázal démona zranit!" vyhrkl Dreik s rozzářenýma očima.

Yhost si ho překvapeně změřil. „Jak to víte?"

Princ se zarazil. „Přece jsi nám o válkách národů vyprávěl. A taky o Nivgralu."

Stařec zavrtěl hlavou. „O tom meči ne a určitě jsem ho nejmenoval, tím jsem si jistý. Vlastně se o něm obecně moc neví. O Nivgralu se píše pouze v této knize."

Dreik byl zmatený. Jméno meče mu vytanulo na mysli jako dávno zapomenutá vzpomínka. „Asi jsem se o té zbrani doslechl někde jinde. Už nevím, kde to bylo," prohlásil nepřesvědčivě.

Yhost si ho podezíravě změřil. „Vy dokážete číst v této knize, Výsosti?"

„Samozřejmě že ne!" odpověděl hoch po pravdě, třebaže mu klikyháky připadaly podivně povědomé.

„Myslím, že by to pro dnešek stačilo," tleskl učitel rukama poskvrněnýma inkoustem. Překvapivě prudce zaklapl vzácnou knihu. „Jděte si po svých lumpárnách. Máchat mečem a střílet po sobě kuší, nebo co to vlastně pořád provádíte." Zdál se být duchem nepřítomný a roztržitější než obvykle.

Alkhor se chystal zmizet z knihovny jako první, než si to učitel rozmyslí. Zarazil se s rukou na klice. „Yhoste, je to pravda, že všechny Staré národy jsou zplozenci démonů a nepřátelé lidstva?“

„Kde jsi to slyšel?“ otázal se učitel opatrně.

„Píše se to v knihách,“ pokrčil Alkhor rameny. Tvářil se jako neviňátko.

Oči všech se upřely na Yhosta.

„Ehm… tedy… no, svým způsobem je to pravda. Poté, co elf Eldheret zvítězil nad Mar-thukem, usedl na jeho trůn z kostí a sám se stal krutovládcem. Prý ho ovládla Koruna moci. Z lidí si udělal otroky. Brodil se v jejich krvi a slzách. Když pak zmizel i s posledním drakem neznámo kam, odhodili lidští otroci svá jha a svedli se Starými národy válku. Tu, kterou nyní nazýváme Druhou. Zemi ovládli lidé. Všechny Staré národy byly vyhubeny. Tedy,“ pohled mu proti jeho vůli zalétl k princi, „až donedávna jsme si to mysleli.“

„Elfové přece taky patřili ke Starým národům,“ nedal se odbýt Alkhor. Po očku sledoval blednoucího Dreika. „Jsou tedy i oni zplozenci démonů?“

„No… tedy…“ Yhost nevěděl, co říct. Pravdu, nebo milosrdnou lež? Ale čí to byla pravda?

Dreik ho předešel. Zdvihl ke svému učiteli velké, modré oči. Vzdorně pohodil havraní čupřinou. „Je to lež! Elfové nejsou… nemůžou být špatní! Moje maminka přece byla z poloviny elfka!“

Saranis

Jako každý den za téměř čtyřicet let svého života nechyběl Vortijec Aixít na saraniském trhu. Bylo úmorné horko. Slunce vystoupalo do nejvyššího bodu. Neexistoval stín, nebylo se kam schovat. Ošklivý Aixít mhouřil šikmé oči. Nestačil si z lysé hlavy stírat pot.

Vortijské hlavní město Saranis pulzovalo životem, i když ho obklopovala nekonečná poušť. Daleko od hradeb v ní zel jako obrovská díra do hlubin diamantový důl. Z něj putovaly karavany s drahocenným nákladem právě sem, do císařova sídelního města. Sem mířili také kupci z celého světa, aby své zlato a exotické zboží směnili za blyštivé kamínky.

Byli zde i mágové. Ti nejlepší kouzelníci z celého světa se soustředili do Ebenové věže. Úctu vzbuzující temná věž se jako přerostlá černá květina vypínala nad běžnou zástavbu pouštní Saranis.

„Jednou se tam dostanu, Maki," zašeptal Aixít s pohledem toužebně upřeným k Ebenové věži. „Dostanu se tam, a pak jim všem ukážu!"

Maki, černá opička s roztomilou bílou tvářičkou, poskakovala za kamínkem, kam až jí to krátký provaz dovolil. Aixít přežvykoval tah-ti, povzbuzující drogu rozšířenou po celé Vortiji a přilehlých provinciích. Pokaždé, když ho míjela některá bohatá

panička ze saranisské smetánky, vycenil na ni zčernalé zuby v odporném úsměvu. Hlavu měl plnou zvrhlých představ. V nich z takové načančané labutě strhal drahou róbu, svalil fiflenu na zem a znásilnil ji přede všemi, v prachu a špíně náměstí. Předtím by jí samozřejmě uštědřil pořádný výprask.

„To je ale krásná opička," sklonila se jedna z dam nad hrající si Maki. „Je tak roztomilá s tou bílou tvářičkou. Můžu si ji pohladit?"

„A nechtěla by sis radši pohladit todle?" zašmátral Aixít pod svou ušmudlanou bederní rouškou.

„Chlíváku!" odtáhla se znechuceně žena a kvapem zmizela.

„Přesně to jsem, madam!" křičel jí Aixít do zad. „Dycinky k službám."

Popadla ho zlost. Vztek nad tím, že v něm každá flundra viděla páchnoucího žebráka. On byl přitom jedním z největších mágů v tomhle zavšiveném městě. „Však vy ještě uvidíte!" vyplivl černou slinu a trhl provazem, až se Maki s vřeštěním svalila na záda.

* * *

Slunce se posunulo na nebeské pouti. Stíny se prodloužily. Aixít se s úlevným povzdechem natáhl v chládku. Podmračeně pozoroval přeplněné náměstí. Kupci se navzájem překřikovali, když vyvolávali své přemrštěné ceny. Zákazníci naoko předstírali nezájem a vytrvale kroužili mezi stánky přetékajícími zbožím.

Aixíta bavilo pozorovat tu věčně se opakující hru. Ještě radši sledoval prostitutky na lovu, když se s vyzývavým pohupováním boků schválně pletly do cesty procházejícím mužům. Nejvíc se mu zamlouvala vysoká plavovláska s bledou pletí. Musela to být seveřanka. Snad ze Sivri či Pruta, nebo dokonce z barbarské Avronie. Jen bozi věděli, kde se vzala v Saranis. Vždyť sever Kontinentu dosud nebyl vortijskými vojsky dobyt. Tam ještě císař svoje provincie nevlastnil. Zatím.

„Hej, bledule!“ zavolal Aixít na dívku, kterou dav dostrkal až k němu. „Pojď blíž.“

„Co chceš?“ Plavovláska si ho prohlížela s neskrývaným odporem. Hlavně jeho křivé zuby, černající se mezi úzkými rty.

„Co bys myslela, že chci, krasavice? Přece trochu se s tebou pomuchlovat.“ Posbíral ze země tři měďáky. Hodili mu je k nohám soucitní cizinci, kteří ho považovali za žebráka. „Peníze mám, žádnej strach, holka.“

Dívka se sklonila nad jeho otevřenou dlaní. Světlé oči jí přeběhly po nabízených mincích. „Cože? Tak málo?! Za takovou almužnu si ho vyhoň sám! Musel bys mi pořádně zaplatit, abych šla s takovým, jako seš ty!“

Aixít se vymrštil ze sedu. Popadl ji za vlasy. Opička Maki polekaně zavřeštěla. Prchla do bezpečí. Až příliš dobře znala nálady svého pána.

Aixít měl ošklivou tvář znetvořenou vztekem. Odvlekl zoufale se bránící děvče do úzké uličky. Tam je pohltil stín a štiplavý zápach moči.

„Pusť mě, hnusáku!“ vyprskla zlostně plavovláska. „S tebou se nikdy –“

Umlčel ji mlaskavým políčkem. Zády ji narazil na zeď. O bílé hrdlo opřel hrot dýky.

Zjihla. „Dobře, počkej. Já… udělám cokoli, jenom mě nezabíjej! Prosím!“

„Však já vím, jak se na vás musí!“ zachechtal se. Přitiskl se k ní celým tělem. Nedočkavě se jí dral pod sukni. „Moje máma byla kurva jako ty. Taky rozuměla jenom pořádnému vejprasku!“ zavrčel, zatímco si celý zpocený rozvazoval páchnoucí hadr, omotaný kolem boků.

Vtom se nad městem rozlehl hluboký, truchlivý tón trub. Ještě jedno zatroubení. A znovu. Aixít zapomněl na vyděšenou dívku, která od něj utíkala, co nejdál. Hnal se zpátky na náměstí, sotva se stihl obléknout.

Od císařského paláce směrem k Ebenové věži kráčel mlčenlivý průvod. Tržiště oněmělo. Pouze spoutaná jehňátka u řezníkova stánku zoufale bečela. Nevinní tvorečkové netušili, že saranisští mágové vyžadují bezvýhradnou úctu a poslušnost.

Zástup postav v černých pláštích, s kápěmi staženými hluboko do obličejů, pomalu kráčel napříč náměstím. Lidé jim se sklopenými hlavami ustupovali z cesty.

Aixít se do těch třinácti vpíjel očima. Tiskl se k nároží nízkého domku. Srdce mu tlouklo jako zběsilé. Mágové z Ebenové věže! Celá nejvyšší rada! Vraceli se z paláce, kde jednali s císařem Xiem.

Všichni ze Saranis věděli, o co šlo. Nebylo to tajemství. Před pouhými třemi dny skonal starý arcimág, hlava Společenstva. Měsíc budou čarodějové truchlit pro svého představeného. O dalším úplňku bude zvolen jeho nástupce.

Kterej z nich to asi bude? bloudil Aixít šikmýma očima po zahalených postavách. *Ale co na tom záleží, když to nebudu já?!*

Den, co den teď mířila rada čarodějů do paláce, aby se s císařem dohodla na novém arcimágovi. Tak zněla oficiální verze. Ve skutečnosti už bylo o všem rozhodnuto předem. Vortijský vládce byl tím posledním, kdo měl nějaké slovo. Ať už v této záležitosti, nebo ve vládě nad vlastní zemí.

Ještě pár kroků a mágové přejdou náměstí. V úzkých uličkách města bude mnohem těžší se k nim dostat. Jakmile za nimi zapadnou masivní vrata Ebenové věže, stanou se pro svět venku nedostupnými. Bylo třeba se rychle rozhodnout.

Už dva dny si Aixít dodával odvahu. Pokaždé se užíral vlastní zbabělostí poté, co mu průvod ukázal záda a nenávratně zmizel v uličkách. Nyní nastal čas konat. Cítil to. Bylo třeba popadnout osud za pačesy!

„Luzzigu, kterej držíš ochrannou ruku nad zlodějíčkama, děvkama a jinejma podezřelejma živlama, aby vod života nedostávali tolik na prdel, buď pro jednou milostivej i ke mně!“ modlil se tiše Aixít a pospíchal k průvodu. Drze využil uličku vytvořenou pokorným davem. „Ať mě ty zkurvený čarodějníci vezmou mezi sebe, drahej bože! Ty víš, jak moc vo to stojím! Že na to mám!“ dodal polohlasně a vrhl se mágům do cesty.

Lidé oněměli hrůzou i úžasem nad jeho nebetyčnou troufalostí. Pokorně schýlené hlavy se jako na povel zvedly. Všichni čekali se zatajeným dechem, kdy drzouna sežehne blesk, nebo ho jediné slovo z úst čarodějů promění v kámen.

Vysoký, štíhlý muž v čele průvodu si vláčným pohybem ruky sundal kápi. Měl bledou pleť, výrazné lícní kosti a nepřirozeně protáhlou hlavu. Ta byla zcela vyholená až na cop šedých vlasů na jejím vrcholku. Mezi malými, sporými Vortijci působil exoticky.

„Haltien Stříbrovlas!“ zašeptal ohromeně Aixít.

Dav kolem vydechl s ním. Každý věděl, že moudrý Haltien stojí v čele rady. Bylo veřejným tajemstvím, že to bude právě on, kdo zaujme místo po mrtvém arcimágovi.

„Jaký máš důvod, rušit nás v čase truchlení?“ Haltienův hluboký hlas se zdál být laskavý, avšak z muže vyzařovaly autorita a moc, před kterými by se měl kdokoli moudřejší než kejklíř na pozoru.

Aixít ke své škodě nikdy moudrý nebyl. „Já… jsem dobrej! Nejlepší! Chci bejt jedním z vás!“ vyhrkl zbrkle. „Chci se stát mágem z Ebenový věže. Umím kouzlit, koukněte!“ Aniž čekal na svolení, pustil se do překotného předvádění svých nejlepších triků. Ne všechny se povedly, na to byl moc nervózní. Až příliš dobře si uvědomoval, že je to jeho jediná šance. Přesto doufal, že se mu alespoň tentokrát obrátí krajíc namazaným navrch.

Samozřejmě se to nestalo. Kdykoli se mezi jednotlivými kouzly odvážil pohlédnout do Haltienových oříškově hnědých

očí, četl v nich pod slupkou laskavosti netrpělivost a narůstající hněv. Také ostatní mágové se neklidně ošívali. Nejeden z nich zavrčel ostré zaklení. Mezi diváky se ozýval první nesmělý smích.

„To by stačilo," přerušil Haltien čím dál trapnější představení. „Připouštím, že v tobě dříme určitá stopa magie –"

„Zrovinka todle tvrdil i můj učitel Kobi," skočil mu Aixít dychtivě do řeči. Všichni kolem zalapali zděšením po dechu. „Já dycky věděl, že můj tatík musel bejt čaroděj, i když se tomu moje kurevská máti jenom vysmívala."

„Ticho!" hluboký hlas Haltiena Stříbrovlase zahřímal nad tržištěm. Všichni se bezděky přikrčili. Dokonce i Aixít oněměl. Aspoň pro tuhle chvíli. „Určitě víš, člověče, že Společenstvo mezi sebe přijímá pouze ty nejlepší z nejlepších."

„Přesně tak!" ozval se jeden z mágů, s tváří ukrytou pod kápí. „Do Ebenové věže nikdy nevkročí nula jako ty! Táhni, odkud jsi přišel, kejklíři s nepovedenými triky!" Namířil na ohromeného Aixíta ukazováček, na kterém chyběl poslední článek prstu. Vypadalo to, jako kdyby mu ho někdo čistě uťal i s nehtem.

Jak chceš! pomyslel si nenávistně Aixít. *Tebe si dobře zapamatuju. Jednou mi tuhle urážku zaplatíš životem!*

Obecenstvo se dobře bavilo. Ženské se s chichotáním pošťuchovaly. Chlapi si Aixíta měřili pohrdavými pohledy. Děti se mu nepokrytě smály. Už zase byl všem pro legraci, tak jako celý život.

„Ustup nám z cesty," pronesl směrem k nešikovnému kejklíři Haltien, „a už se nám ji nikdy neopovažuj zkřížit! Pamatuj si, že osel nikdy nemůže běhat s plnokrevníky!"

Zastyděl se za svá tvrdá slova už ve chvíli, kdy je vypustil z úst. Tentokrát pohár jeho trpělivosti přetekl až příliš snadno. Omlouval ho snad jedině fakt, že se poslední tři noci nevyspal. Všechen jeho čas vyplňovala náročná jednání. Chvilka odpočinku zůstávala nesplněným přáním.

Stačil jediný pohled na Aixíta a bylo nad slunce jasnější, že si z něj právě udělal úhlavního nepřítele. Co naplat, vyřčené už nedokázal vtáhnout zpět ani párem volů. Unaveně pokrčil rameny. Vykročil v čele truchlícího průvodu. Mířili k Ebenové věži, tyčící se výhrůžně a tajemně proti modrému nebi. Ještě dřív, než se Haltien ztratil v přítmí křivolakých uliček, znovu ho pohltily starosti s vlastním jmenováním do funkce arcimága. Šikmookého kejklíře nadobro pustil z hlavy.

Aixít však nezapomněl. Tvář Haltiena Stříbrovlase mu zůstala vypálená do paměti jako cejch. On své dluhy platil, jak k nemalému překvapení zjistil jedné bezměsíčné noci před mnoha lety jeho učitel Kobi. Byl to opilec a neúnavný konzument tah-ti. Víc než ubohé kejkle učil Aixíta snášet bití a své rozmarné nápady. Jak jen se tenkrát tvářil, když mu jeho věčný otloukánek místo přinesení další láhve datlové kořalky podřízl krk! Stalo se to na opuštěném místě bez svědků. Smrti žebravého kejklíře nikdo neželel.

Aixít se při té vzpomínce křivě usmál. Vyvázl tenkrát bez potrestání. Svým zločinem sice nezískal víc než Kobiho opičku Maki a pár měďáků, které starý komediant nestačil propít, ale důležitější bylo vědomí, že se už nikým nenechá ponižovat. Že splácí své dluhy i s úroky.

Aixít vrhl poslední nenávistný pohled k Ebenové věži a vykročil k Maki, nejistě posedávající na rohu náměstí, kde ji předtím uvázal. Bylo na čase pracovat.

* * *

Toho dne nic nešlo tak, jak mělo. Triky se nevedly. Maki byla tak rozrušená, že ji ani Aixítovy surovosti nedokázaly přimět k poslušnosti. Pár diváků, kteří se u něj zastavili, se mu spíš posmívali. Na konci představení mu nehodili ani usmolený měďáček.

Na Saranis se snášel večer. Trh končil. Rozmrzelý Aixít se proplétal mezi posledními procházejícími lidmi. Měl hbité prsty a nevyužíval je jenom pro své kejkle. Zdánlivě náhodou vrazil do vyzývavě nastrojeného hejska, opile šermujícího zpola vypitým měchem. Chlap si ani nevšiml, když jeho naditý měšec změnil majitele. Příště se Aixít ledabyle opřel o stánek s lesklými cetkami a šup, tepaný náramek zmizel za jeho nečistou bederní rouškou.

„Hej, co je to?!“ ozval se mu v tu chvíli za zády pronikavý hlas.

Aixít málem leknutím vyletěl z kůže. Odskočil od stánku. Byl připravený dát se na útěk dřív, než dorazí stráže, ale prodavač cetek mu nevěnoval pozornost.

„Ty už balíš, Zixi?“ zakřičel na souseda, který skládal stánek s oschlým pečivem.

„Cože jsi říkal, Pexi?“ přiložil si vetchý Zix dlaň k uchu. „Když takhle šeptáš, vůbec ti nerozumím.“

„Jenom se divím, že už končíš.“

„Jak by ne, kamaráde. Dneska to za nic nestojí. Lidi na moje koláčky kašlou. A jak tak koukám, tak na tvoje zboží taky.“

„Máš pravdu. Stojí to za prd. Jo, kdybych tady měl místo levnýho harampádí vyrovnaný poklady z Argany, to by se u mýho stánku zastavil i samotnej císař!“

Aixít zavětřil jako honicí pes, který zachytil stopu. *Poklady? Argana?* Nenápadně se přisunul k oběma starýkům blíž.

„Argana?“ odplivl si pekař. Zkřížil prsty v ochranném znamení. „To je prokletý místo! Ať nás před ním bohové chráněj!“

„Prokletý nebo ne,“ zašermoval rukama Pexi, „zlata je v něm tolik, že by si ještě tvoji vnukové mohli žít jako páni.“

„To je všechno hezký, kamaráde, ale co z toho, když se odtamtud ještě nikdo živej nevrátil. Aspoň za posledních dvanáct let. Tenkrát se tam vypravil mladej Xworn s tím svým vykutáleným kamarádíčkem. Pamatuješ si ho? Pořád hrál v kostky a vůbec mu to nešlo. Vydali se do Argany a od tý chvíle

o nich nikdo neslyšel. Jako by se propadli do země. Už snad jenom Xwornova žena Haras věří, že se jí manžel vrátí domů."

„Myslíš tu šílenou, co žebrá před zlatníkovým krámkem?"

„Přesně tu," pokýval šedou hlavou Zix. „A taková to byla pěkná holka… ale co, nechme to bejt. Xworn ani ten druhej se už nevrátěj a stejně dopadli všichni, co se do Argany vydali po nich. Nejspíš už jsou mrtví."

„Buď to," zašklebil se potutelně Pexi, „nebo se tam pěkně napakovali a zdejchli se i s pokladama. Co my víme?"

Aixít už nevydržel jenom poslouchat. Popadl prodavače cetek za kostnaté rameno a vzrušeně vyhrkl: „Jak se můžu do tý Argany dostat?!"

Dědek na něj polekaně poulil mázdrou potažené šikmé oči. I pekař přestal sklízet krám. Vyčkávavě je sledoval.

„Hele, mladej, nejseš náhodou ten, co se chtěl přidat k honoraci z Ebenový věže?" osmělil se k drzé otázce Pexi.

„To teda byla odvaha," chechtal se druhý stařík bezzubými ústy. „A řeknu ti, že i pořádná blbost."

„Co je vám do toho, dědkové! Chci jenom vědět, kudy do Argany!"

„No, no, snad jsem toho tolik neřekl," zabručel Pexi dotčeně. „Myslel bych, že kudy do Argany ví v Saranis každý malý dítě. Musíš tudy," ukázal k blízké bráně, „pořád tím směrem, kde vychází slunce. Dva dny jízdy na velbloudovi a seš tam. Teda pokud nezabloudíš."

Aixít spěchal pryč. Bylo třeba obstarat zásoby a taky toho prokletého velblouda. Bez peněz to půjde těžko, ale snad mu pomůžou jeho hbité prsty. Popadl Maki a měl se k odchodu.

„Hej, mladej!“ zakřičel za ním pekař. „Nechoď na to prokletý místo! V Arganě najdeš jenom smrt!“

„Možná,“ křikl přes rameno umanutě Aixít, „ale jestli se vrátím, bude ze mě boháč. Konečně budu *někdo*!“

Hrad Prst

Hrobky byly všude. Město mrtvých se rozkládalo na dohled hradu Prst. Ponuré, mnohdy velkolepé rovy lemovaly z obou stran cestu, zvolna stoupající do kopce. Na jeho vrcholu se nacházel kruh ze vztyčených kamenů. Byl to chrám nejuctívanější bohyně Avronců, Paní nad životem a smrtí, krásné Ithary se zlatým lukem.

Do kopce kráčel král Thaur. V kalhotách z jelenice vynikaly jeho dlouhé, svalnaté nohy. Široká hruď se mu pod košilí prudce dmula. Teplý vítr si pohrával s jeho tmavým pláštěm. Co chvíli ho omotal kolem zdobné, stářím omšelé pochvy, ve které se skrýval dlouhý meč.

Thaur se zastavil v polovině kopce, před jednou z nejnovějších a nejhonosněji vyzdobených hrobek. Dům smrti krášlily do kamene vytesané květy a listy propletené v půvabných vzorech. Nad vchodem se skvěl zlacený nápis: *Zde navěky sní svůj nekonečný sen Linariss Raeva, královna Avronie a princezna Rehiru, milovaná manželka a matka.* A pod tím ještě vyznání: *Naše láska k tobě je jako útes v širém oceánu. Bouře ani čas ji nikdy neodnesou.*

Kolem hrobky ležely obětiny. Král opatrně překračoval misky s medem i obilím a všude roztroušené, zvolna usychající květy. Otevřel kované dveře. Přešel z teplého letního rána do vlhka a chladu. Uvnitř bylo šero. Chvíli mu trvalo, než se rozkoukal.

Před sarkofágem ze vzácného růžového mramoru se cosi pohnulo. Thaurova přísná tvář se zachmuřila, v temných očích se zablesklo. Pravice mu hbitě sjela k jílci meče.

„Kdo je tam?!“ vykřikl. Hlas měl hluboký a drsný. Šel z něj strach.

Schoulená postava roztřeseně vstala. Byla to mladá venkovanka s dítětem v náručí. „Král!“ vydechla polekaně. Znovu padla na kolena. „Odpusťte, Veličenstvo. Nechtěla jsem…“

„Ty nejsi z podhradí, viď?“ oslovil ji vládce Avronie mírně. Natáhl k ní ruku. Když zavrtěla hlavou, pomohl jí vstát. „Jinak bys věděla, že svou ženu navštěvuji každé ráno, den co den už dvanáct let.“

A stejně mi ji to nevrátí, ani tím neutiším bolest ve svém srdci, pomyslel si trpce.

Mladá matka na něj hleděla s posvátnou bázní. Dítě v jejích rukou bylo podivně tiché.

Přísná jakoby z kamene vytesaná tvář vůdce a válečníka zjihla, když si všiml čerstvých lučních květů u paty sarkofágu. „Přišla ses pomodlit?“ Plné rty mu zvlnil smutný úsměv. „Přicházejí sem mnozí. Lidé moji Linu nazývají světicí. Laskavou přímluvkyní u bohyně Ithary. Snad mají pravdu…“

Mladá vesničanka si zasmušilého krále zvědavě prohlížela. Už se tolik nebála. Jako většina lidí propadla jeho kouzlu. Nevypadal špatně. Sice už oslavil padesáté jaro života a havraní vlasy

i upravené vousy mu prokvétaly stříbrem, ale pořád to byl pohledný chlap.

Žena se zachvěla při nemravné představě králova svalnatého těla, pohybujícího se mezi jejími stehny. Byla vdovou až příliš dlouho. Chyběl jí pořádný mužský, v posteli i v domě. Vzápětí se v duchu polekaně okřikla. Takové hříšné myšlenky u hrobu jeho ženy! Takhle si od královny pomoc nevyprosí!

„Modlím se za záchranu dcerky, Veličenstvo," řekla nahlas. Bledé tváře jí znachověly. „Už dlouho je nemocná. Poslední dobou se to zhoršilo. Bojím se, že o ni přijdu. Kromě ní už nikoho nemám."

Thaur přistoupil blíž. Pohlédl na spící batole. Mělo nezdravě červené tvářičky a tmavé vlásky zvlhlé potem. Jemně dítě pohladil po horečkou rozpáleném čele. Dojala ho láska a víra lidu v jejich královnu. „Vezmi dcerku do hradu. Strážím u brány řekni, že tě posílám já. Ať tě zavedou k léčitelce. Marah tvému dítěti pomůže."

Žena mu samou vděčností zlíbala ruce. „Děkuju, Veličenstvo! Opravdu jste moudrý král a dobrý člověk, jak se o vás mezi lidmi říká. Ať vám bohové vaši štědrost natisíckrát oplatí."

* * *

Konečně byl Thaur v hrobce sám. Sklonil se nad sarkofágem. Pohladil sochu královny, vytesanou na víku. Vypadala, jako kdyby pokojně spala.

Podoba byla dokonalá. Kámen měl něžnou tvář éterické bytosti s exotickými rysy. Velké oči mandlového tvaru hleděly zpod klenutého obočí do prázdna. Kdysi bývaly sytě modré, někdy až do fialova, plné lásky a radosti ze života.

„Slyšela jsi to, milovaná?“ oslovil Thaur něžně sochu. „Prý o mně tvrdí, že jsem moudrý král. Kéž bych jím byl. Kdybych byl skutečně moudrý, dokázal bych si poradit s Ainhirem. Doneslo se mi, že můj bratříček proti mně popouzí šlechtu. Vím, že jsou mezi nimi takoví, které by ani nemusel dlouho přemlouvat. Ainhir touží po avronském trůnu a mě nenávidí. Vždycky to tak bylo. Neošálí mě pochlebováním a falešnými úsměvy. Jenže co s ním mám dělat? Useknout mu hlavu?! Je to přece můj bratr!“

S povzdechem pohladil královniny do kamene vytesané vlasy. Kdysi se leskly jako havraní peří. Vonící po exotickém jasmínu jí splývaly až k bokům.

„Tohle nejsou jediné špatné zprávy, milovaná. Vortijská armáda na jihu se dala do pohybu. Císaři Xiovi už patří víc než polovina Kontinentu a stejně mu to nestačí. Brzo dostane zálusk na sousední Rudiji nebo Sivru. Pak přijdeme na řadu my.“

Král svěsil ramena. Protřel si unavené oči. Jenom tady si mohl dovolit dát průchod svým obavám. Projevit lidskou slabost. Pro své poddané musel za každých okolností zůstat silným, rozhodným panovníkem.

„Naše hraniční hory Vortijce dlouho nezadrží a spojit se není s kým. Už jsem vyslal posly i za tvým otcem na ostrov Rehir.

Kdyby nám Ravador připlul na pomoc, snad bychom měli naději. Jenže poslové se vrátili s nepořízenou. Doufal jsem, že by nás mohl vyslyšet alespoň kvůli svému vnukovi…“

Král se trpce usmál. „Ach, Lino, kdybys viděla, jak je ti náš syn podobný! Je krásný a chytrý. Zdědil i tvoje dobré srdce. Vlastně se ti podobá až příliš, lásko moje. Kdykoli mu pohlédnu do obličeje, když na mě upře ty svoje velké oči, tvoje oči, cítím se, jako kdyby mi někdo vrazil do hrudi dýku. Ztrácím před Dreikem řeč. Nedokážu s ním ani mluvit, natož ho sevřít v náruči. Při bozích, Lino, kéž bys tu byla s námi!“

⋆ ⋆ ⋆

Dreik se krčil za hrobkou své slavné babičky, královny Mholwen. Nespouštěl z otce oči. Král pomalu scházel kamenitou cestou k městečku a k hradu, který se ochranitelsky tyčil nad ním. S každým krokem, kterým byl blíž svým poddaným, nabýval jistoty a odhodlání. Únava a smutek se rozplývaly v paprscích slunce a ve vůni rozkvetlých luk. Než Thaura pohltil čilý ruch podhradí, byl už opět mocným, neohroženým králem, jakého Avronie potřebovala.

Dreik trpělivě čekal, dokud si nebyl jistý, že ho otec nezahlédne. Pak tiše vklouzl do matčiny hrobky. Políbil ji na kamenné rty a schoulil se do Linina ledového klína.

⋆ ⋆ ⋆

„Veďte úder víc ramenem, Výsosti, ne jenom zápěstím!“ hulákal trenér Rhegor, aby bylo jasné, kdo je na cvičišti pánem. Byl to ramenatý obr s rozcuchanými šedivými vlasy a tvrdým pohledem. Levá ruka mu končila v zápěstí. Dlaň i s prsty mu kdysi na bojišti rozdrtilo koňské kopyto. Zbyla z nich jen krvavá kaše s úlomky kostí. Nebýt šikovnosti léčitelky Marah, mohl přijít o celou paži.

„Todle nejni kočkování s dřevěnejma mečíkama tý barbarky!“ pokračoval trenér. „Teď držíte v ruce opravdickou zbraň!“

Starý válečný veterán nemluvil tak docela pravdu. Meč byl sice skutečný a na drobného kluka zatraceně těžký, ale ostří měl po celé délce otupené. Ani takový drsňák jako Rhegor by dětem nedovolil trénovat s pravými zbraněmi. Tím spíš, když mezi jeho žáky patřil i korunní princ.

Dreik s družiníky stáli v řadě vedle sebe. Pořád dokola procvičovali základní postavení. V levicích svírali kulaté štíty, v pravicích drželi dlouhé, otupené meče. Princ ztěžka dýchal. Pot se z něj řinul.

„Těžko na cvičišti, lehko na bojišti!“ smál se Rhegor. Měřil si Dreika kritickým pohledem. „Jste křehoučkej jako vaše matka, Výsosti. Měl byste víc jíst, ať vyrostete aspoň jako váš tatík. Avronskej král musí bejt silnej válečník, aby se z něj nepřátelé podělali strachy.“

Rhegor si podobná rýpnutí nikdy neodpustil a princ se kvůli tomu vždycky cítil mizerně.

„Když trénujeme s Varou, je Dreik nejlepší!“ ozvala se z divácké lavice bojovně Nhary. Byla ochotná rvát se za svou tajnou lásku do poslední kapky krve.

„Ticho tam vzadu!“ zahřímal Rhegor. Zkrabatil zjizvenou tvář do výhrůžné grimasy. „Kecni si na zadek, holka jedna drzá a koukej mlčet! Buď ráda, že vás vodsaď nevypráskám!“

Nhary se mračila jako královna démonů, ale nechala se Thyrem stáhnout zpátky na lavici. Družiníci se smáli. Tady byli na koni oni. Starý trenér neschvaloval princovo přátelství s dětmi z podhradí. Nebýt skutečnosti, že Nhary byla vnučkou dvorní léčitelky, nesměla by s Thyrem jeho hodinám ani přihlížet.

„Konec hraní!“ zvolal trenér. „Je čas na pořádnej souboj!“ Přísně si měřil svoje žáky. „Nastoupí Jeho Výsost a… Thoklas!“

„To dělá ten plesnivej dědek schválně, že staví Dreika proti tomu hromotlukovi!“ čertila se Nhary. Dala si ale dobrý pozor, aby ji slyšel jenom její ryšavý kamarád.

Princ se světlovlasým družiníkem se postavili proti sobě. Na první pohled to byl nerovný pár. Drobný, štíhlý chlapec proti přerostlému lamželezovi s širokými rameny a rukama jako lopaty.

„Kdyby se bojovalo podle Vary, tak by Dreik toho tlustýho tupce jasně utahal!“ rozumovala dívenka. „Jenomže u Rhegora se sází na sílu úderu, a proti tomu nemá chudáček náš princ šanci!“ Nebýt Thyra, který ji konejšivě, a hlavně blaženě držel za ruku, už dávno by se příteli rozběhla na pomoc.

„Boj!“ zavelel trenér.

Oba protivníci si vyšli vstříc. Kroužili kolem sebe. Navzájem se odhadovali. Thoklas pod slámově žlutými vlasy rudl. Potil se. Dreik zůstával klidný, soustředěný. Znal své klady i zápory. Dotíral na soupeře hbitými útoky a hned se zase rychle stáhl. Těžkopádný Thoklas neměl šanci ho zasáhnout. Dřív, než se otočil, byl Dreik dávno jinde.

Princ vytrvale dorážel s útočností rozdrážděné vosy. Thoklasovi rozčilením zrudlo i bělmo vypoulených očí. Za každou cenu chtěl soupeře porazit. Dobře věděl, že se tím zavděčí vůdci družiníků Alkhorovi. Po tom toužil ze všeho nejvíc.

Dreik byl opilý bojem. Nyní pochopil, o čem Vara mluví, když tvrdí, že nebojuje pro slávu vítězství, ale pro lásku k boji samotnému. Výpad. Krýt se. Rychlý ústup. Pravačka princi umdlévala váhou zbraně. Bezstarostně odhodil štít. Sevřel meč oběma rukama.

Thoklas byl rázem v úzkých. Bez tíhy štítu byl jeho protivník ještě hbitější. Tlouštíka to vyvedlo z míry. Údery na něj pršely. Sotva je stíhal štítem vykrýt. Byl zmatený, protože Dreik nezacházel s mečem po avronském způsobu. Místo aby využil váhu zbraně a sílu svých paží k sekům dlouhou čepelí, bodal s ní, jako kdyby třímal Vařiny krátké meče.

Thoklas se zoufale rozháněl kolem sebe jako sekáč kosou. Údery byly drtivé, ale vyšly na prázdno. Sám už měl ramena i stehna plná modřin po bodnutích otupeným ostřím meče. Boj skončil ve chvíli, kdy ho Dreik zasáhl do tučného břicha. Thoklas hekl. Se slzami v očích padl na kolena.

Z lavice v zadní části cvičiště se ozval jásot Nhary a Thyra. Přidal se k nim pouze malý Rhemi. Ostatní družiníci se radovali dost vlažně.

Dreik si jich nevšímal. Odhodil meč. Poklekl k sténajícímu Thoklasovi. „Bolí to moc?“ otázal se ho starostlivě.

Tlouštík jen zavrtěl hlavou. Na víc se nezmohl.

„Vaše Výsosti!“ zahřmělo Dreikovi za zády. Rhegorův chraplák věštil bouřku. Trenér dosud přihlížel jako opařený. Teď se konečně probral. Tisíckrát během zápasu měl chuť od sebe ty dva odtrhnout, ale voják v něm ctil dobrý boj, ať už při něm byly použity jakékoli prostředky.

Nyní nastal čas na výchovnou lekci. „Výsosti, přestaňte to nemehlo litovat a pojďte ke mně! Pamatujte si, že poraženej si žádnou lítost nezaslouží!“

Dreik se před něj postavil beze strachu.

Zuřícího trenéra to maličko obměkčilo. Ať už byl princ sebezvláštnější, zbabělec rozhodně nebyl. Alespoň na rozdíl od zmoklých slepic, které se nazývaly jeho družiníky. „Výsosti!“ zahřímal. „Tomu, co jste mi právě předvedl, říkáte boj? Tancoval jste kolem toho mamlase jako na plese. A pak jste, při všech bozích, dokonce zahodil štít!“

Dreik k němu zdvihl nevinný pohled. „Vara tvrdí, že je třeba využít každou protivníkovu slabost. Thoklas je příliš pomalý, než aby mě dokázal zasáhnout. K čemu bych potřeboval štít?“

„K čemu?!“ zhrozil se Rhegor. „Štít a meč jsou znakem avronskýho válečníka. Vítězili jsme s jejich pomocí nad

ostatníma národama, ještě když jsem bojoval za vlády vaší babičky, královny Mholwen. Takovej je náš způsob boje. Vy byste ho měl jako budoucí král ctít, ne přejímat cizácký triky nějaký přivandrovalý barbarky!“

Z výšky zdi, která se táhla podél cvičiště, se ozvalo ostré zasyknutí. Seděla tam Vara, která nikdy nespouštěla Dreika z dohledu. Tím starého trenéra štvala ještě víc. Chovala se, jako kdyby nevěřila, že bývalý voják dokáže ochránit korunního prince sám.

Trenér věděl, že ho musela slyšet. Navzdory vzdálenosti mezi nimi si všiml, jak jí ztuhla ramena a rukou sjela k dýce za pasem. V duchu se dobře bavil. Teď byl na cvičišti pánem on. Divoká barbarka s tím nemohla nic dělat.

Otočil se zpátky k Dreikovi. „Tak vy nechápete, Výsosti, k čemu je nutnej štít? Dobrá. Vezměte si svůj meč. Postavte se zpátky do cvičnýho kruhu. Ne, štít nechte ležet. Přece ho nepotřebujete.“

Chlapec váhavě poslechl. Oči mu zalétly ke zdi, kde seděla jeho ochránkyně. Věděl, že pod jejím dohledem mu nic nehrozí.

Rhegor se sklonil nad skučícím Thoklasem a sebral mu zbraně. „Vypadni, měchu sraček!“ vystrčil ho z kruhu dobře mířeným kopancem. „Teď vám, Výsosti, předvedu, k čemu je štít dobrej.“

Během řeči si upevnil zohavené levé předloktí do poutka na vnitřní straně štítu. „Připravenej?“ houkl na prince. Zkusmo párkrát máchl cvičným mečem.

Dreik kroužil kolem něj. Obcházel ho jako spícího medvěda. Rhegor se nepohnul. Stál pevně jako skála. Štít měl přitažený k tělu. Meč držel v klidu podél stehna. Čekal.

Princ zaútočil. Výpad zleva, pak rychle zprava. Přesně tak, jak ho učila Vara. Rhegorův štít zablokoval oba údery s ledovým klidem. Ani se nepohnul z místa.

Dreik zkusil ústup a okamžitý protiútok zdola. Meč mu zajel pod trenérův štít. Zasáhl. Nebo si to aspoň myslel.

Rhegor se ušklíbl. „To bylo dobrý," připustil. Zaútočil bez varování. Byl překvapivě rychlý na svůj věk.

Dreik uskočil, ale ne dost rychle. Hrana štítu ho udeřila do ramene. Ucítil tupou bolest. Dopadl na záda. Tvrdě. Vyrazilo mu to dech.

Slunce mu zastínila temná silueta Rhegorova těla. Spodní hrana trenérova štítu se mu zlehka opřela o hrdlo. Princ ležel nehybně.

„Jak jistě víte, Výsosti, skutečný štíty mají okraje zpevněný železem. Navíc ještě přiostřený. S takovým by stačilo nepatrně přitlačit a oddělil bych vám hlavu od těla," prohlásil starý voják nevzrušeně. „Už chápete, k čemu může bejt štít v boji dobrej?"

Dreik přiškrceně přisvědčil. Rhegor se dosud neobtěžoval z něj těžkou dřevěnou obludu sundat.

V tu chvíli zasyčel trenérovi do zad nenávistný hlas: „Dej to z něj pryč! Hned!"

Rhegor cítil Vařin mrazivý vztek i dýku, která ho zašimrala pod levou lopatkou. Nedokázal pochopit, jak to k němu mohla

tak rychle stihnout. Odhodil štít stranou. Beze strachu se jí postavil čelem. „Snad si nemyslíš, ty čubko bláznivá, že bych mu ublížil?!“ vyjel na ni ostře. „Jak se opovažuješ narušovat můj trénink?!“

Snědá bojovnice rychle zkontrolovala, zda je princ v pořádku. Rozlícenému Rhegorovi se vysmála. „Nerozčiluj se, starče, nebo to s tebou sekne. Chceš běžet za králem a stěžovat si mu? Klidně to udělej, já se Thaura nebojím. Takovej chlap se ještě nenarodil, aby některé z válečnic Dainé nahnal strach!“

„Nepotřebuju královu pomoc, poradím si s tebou sám. Napráskám ti jako nevychovaný feně!“

Tvář jí prořal pohrdavý úšklebek. „S mrzákama nebojuju.“

„Já ti ukážu mrzáka, ty přivandrovalá couro!“

„Přestaňte, prosím!“ vrhl se mezi ně Dreik dřív, než poteče krev.

Byli k němu hluší. Tyčili se proti sobě jako dva kohouti na jednom hnojišti. Kdyby pohledy mohly zabíjet, už dávno by padli mrtví k zemi.

Zabijí se, jestli jim v tom nezabráním, uvědomil si zděšeně princ. Věděl, že oba jeho učitelé po vzájemném střetnutí už dlouho touží. V zoufalství přistoupil k vzteky bledé válečnici tak blízko, že se mu hrot její dýky zlehka opřel do prsou. „Varo,“ oslovil ji měkce ve snaze přetnout upřené, vražedné pohledy mezi starcem a ženou.

Ani jeden si ho nevšiml.

„Varo," zkusil to Dreik znovu. „Nic se mi nestalo, podívej. Rhegor by mi nikdy neublížil, to přece víš. Ty na mě nejsi při výcviku o nic méně tvrdá. No tak, Varo!"

Konečně k němu shlédla. S úlekem odtáhla ruku s dýkou.

Princ si oddechl. Nechtěl skončit napíchnutý na nůž kvůli hloupé hádce. „Počkej na mě u zdi, prosím," řekl tiše. „Trénink za chvíli končí, přijdu za tebou. Ano?"

V rozohněné Vaře se svářila hrdost válečnice s láskou k malému svěřenci. To, co ji nakonec přimělo kapitulovat, nebyla slova, ale princovy oči. Oči té, kterou milovala víc než vlastní život. Beze slova se otočila k Rhegorovi zády. Odešla s hrdě vztyčenou hlavou.

Argana

Kejklíř Aixít bloumal městem ztraceným v poušti. Netušil, že se mu v zádech plíží smrt. Příliš ho zaměstnávala žízeň. Nad Arganou panovalo úmorné vedro. Jazyk se mu lepil na patro a v měchu už nezbylo víc než pár kapek vody.

„Prej poklady!“ nakopl Aixít vybělenou lebku, která určitě nepatřila člověku. „Všude jenom písek a kosti. Ze zlata ani šupinka!“

Mezi ruinami kdysi skvostného města se s kvílením prohánět horký vítr. Vyl jako pouštní liška, jejíž vysušenou mrtvolku kejklíř před chvílí objevil. Úpěl jako duše těch, kteří zde dávno padli ve velké bitvě. Vyl žalostně, ale zároveň jaksi posměšně.

„Jenom se mi vysmívej,“ zahrozil větru Aixít, „ale já vodsud bez svýho zlata neodejdu!“

S tvrdohlavostí berana prolézal jednu ruinu za druhou. Zvláštní pozornost věnoval palácům. Nečekalo ho tam nic než písek a staré kosti. A ještě mrtvoly. V prostoru pouštního města jich napočítal rovné tři desítky. Všechny byly scvrklé jako vysušené datle. Aixít si zprvu myslel, že se jedná o těla trpaslíků, jenže poslední z nich se vytratili ze světa hned po Druhé válce. To už by z jejich mrtvolek nezbylo nic než vybělené kostřičky.

Kejklíř nad záhadou nemudroval dlouho. S nadějí v očích prohledal mumiím všechny kapsy a kdejaký záhyb šatů. Opička

Maki vřeštěla hrůzou při pohledu na vyceněné zuby vyschlých těl.

„Klídek, holka," smál se Aixít. „Mrtví nekoušou. Kouknem se, jestli pro nás nemá některej z tědlech sušinků dáreček."

Jeho nadšení brzy opadlo. Nenašel víc než pár usmolených měďáků. S mrzutým výrazem se vydal po hlavní arganské třídě. Vedla od pobořené městské brány až k obří pyramidě. Chrám nářků byl rudý jako čerstvě prolitá krev. Na rozdíl od zbytku města byl překvapivě zachovalý. Aixít si hrozivou stavbu beze strachu prohlížel.

„Mrknem, co je nahoře," zatahal Maki za černý ocas. „Todle je chrám. V chrámech se bohům obětujou poklady."

Hbitě šplhal příkrým venkovním schodištěm k vrcholu pyramidy. S funěním se vyškrábal na plošinu nahoře. Teprve tam se odvážil pohlédnout dolů. Závrať mu podrazila nohy.

Setřel si pot z čela. Zvědavě nakoukl do temného vchodu obdélníkové stavby. Trůnila na vrcholu pyramidy jako podivná čepice. Zvenku byly kolem dveří vyryté neznámé znaky. Aixít je přečíst nedokázal. Se zájmem po nich přejel prsty. V tu chvíli mu za krk dýchl mráz. Maki zavřeštěla strachy.

„Kuš, potvoro!" okřikl ji a vešel dovnitř.

Panovala tam tma. Každý krok se podivně rozléhal. Aixít čekal, až oči přivyknou temnotě. Kdoví proč se mu ježily vlasy. Už rozeznával obrysy. Místnost byla překvapivě rozlehlá. Prázdná až na monstrózní trůn, tyčící se uprostřed.